

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 marca 2015 roku, Sąd Rejonowy w Łowiczu oddalił powództwo M. J. skierowane przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

W punkcie drugim wyroku zasądzone od M. J. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.734 złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie trzecim wyroku Sąd Rejonowy nakazał pobrać od M. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łowiczu tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne i zważył co następuje:

Powód M. J. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) nabył w dniu 24 listopada 2008r. ciągnik siodłowy R. (...) - rok produkcji 2000 za cenę 50.000 złotych. Pojazd nie miał fabrycznie zamontowanych zabezpieczeń przeciwkradzieżowych, był wyposażony w urządzenie zamontowane koło dźwigni zmiany biegów, do którego wprowadzało się kod i dopiero po jego zatwierdzeniu odpalał się zapłon samochodu. Bez użycia tego urządzenia po przekręceniu kluczyka w stacyjce nie zapalały się kontrolki, nie było zasilania prądem. Kupując samochód powód nie otrzymał żadnych dokumentów do zamontowanego w samochodzie urządzenia zabezpieczającego.

W dniu 12 lutego 2009r. powód zawarł z pozwanym Towarzystwem (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia pojazdu R. (...) rok produkcji 2000 nr rej. (...) od uszkodzeń i kradzieży autocasco z okresem ubezpieczenia od 12 lutego 2009r. do 11.02.2010r. i sumą ubezpieczenia 50 000 złotych.

We wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia powód podał, że przedmiotowy pojazd wyposażony jest w zabezpieczenie przeciwkradzieżowe – immobilizer.

W §11 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco zastrzeżono, że udzielenie ochrony ubezpieczeniowej od ryzyka dodatkowego kradzieży uzależnione jest od zainstalowania w pojeździe urządzeń zabezpieczających przed kradzieżą, posiadających wymagany odpowiednimi przepisami atest, których rodzaj uzależniony jest od wartości brutto pojazdu w chwili zawarcia umowy ubezpieczenia. Stosownie do punktu 3 § 11 o.w.u. w przypadku ciągników siodłowych o wartości brutto do 80 000 złotych wymagane było jedno zabezpieczenie mechaniczne w postaci zewnętrznej blokady kierownicy lub sprzęgła, blokady skrzyni biegów bądź urządzenia odcinającego dopływ paliwa lub prądu.

Ciągnik siodłowy R. (...) rok produkcji 2000 nie miał w standardowym fabrycznym wyposażeniu immobilisera, to jest elektronicznego urządzenia zabezpieczającego przed niepowołanym uruchomieniem i dysponowaniem pojazdem samochodowym. Na podstawie opisów powoda M. J. i świadka M. G. (1) powołany w sprawie biegły nie mógł ustalić, jakiego rodzaju zabezpieczenie uruchamiane kodem z klawiaturą numeryczną było zamontowane w należącem do powoda ciągniku siodłowym R. (...).

Na podstawie tak ustalonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy zważył, że warunkiem przejęcia przez pozwanego odpowiedzialności ubezpieczeniowej było zgodnie z § 11 o.w.u. posiadanie przez pojazd zabezpieczenia mechanicznego w postaci zewnętrznej blokady kierownicy lub sprzęgła, blokady skrzyni biegów bądź urządzenia odcinającego dopływ paliwa lub prądu.

Stosownie do ciężaru dowody wynikającego z art. 6 k.c. na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że w objętym umową ubezpieczenia AC zawartą z pozwanym pojeździe zainstalowane było urządzenie zabezpieczające przed kradzieżą, posiadające wymagany odpowiednimi przepisami atest, którym w przypadku ciągnika siodłowego o wartości brutto do 80 000 złotych winno być jedno zabezpieczenie mechaniczne w postaci zewnętrznej blokady kierownicy lub sprzęgła, blokady skrzyni biegów bądź urządzenia odcinającego dopływ paliwa lub prądu. Powód nie udowodnił, by w skradzionym pojeździe znajdowało się urządzenie zabezpieczające przed kradzieżą, odpowiadające

wymaganiom ogólnych warunków ubezpieczenia AC, na których zawarł umowę ubezpieczenia pojazdu z pozwany. Gdyby nawet przyjąć zgodnie z twierdzeniami powoda, że takie urządzenie zabezpieczające znajdowało się w przedmiotowym pojeździe, brak bliższych danych pozwalających na identyfikację tego urządzenia uniemożliwiłoby ustalenie, czy i jakich atestów wymagało. W tych okolicznościach wobec niespełnienia przez objęty ubezpieczeniem pojazd ogólnych warunków ubezpieczenia AC w zakresie § 11 pkt 3 pozwany Towarzystwo (...) zasadnie powołuje się na zwolnienie się z obowiązku świadczenia odszkodowania na podstawie umowy z dnia 12 lutego 2009r., co skutkowało oddaleniem powództwa. O kosztach postępowania sąd orzekła na podstawie art. 98 k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył apelacją pełnomocnik powoda zaskarżając rozstrzygnięcie w całości tj. w zakresie oddalającym powództwo i obciążającym powoda kosztami procesu. Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik powoda zarzucił:

I. naruszenie przepisów 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, co miało istotny wpływ na wynik sprawy i doprowadziło do bezzasadnego oddalenia powództwa w szczególności przez:

a) odmowę wiarygodności zeznaniom świadka M. G. (2) i powoda wyłącznie ze względu na to, że z ich zeznań/wyjaśnień nie można ustalić modelu użytego zabezpieczenia w skradzionym aucie, podczas gdy ich spójne i wzajemnie uzupełniające się zeznania określają położenie i działanie urządzenia, które to okoliczności świadczą o tym, że pojazd posiadał zabezpieczenia potrzebne do udzielenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego;

b) wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego błędnych ustaleń że samochód nie posiadał zabezpieczenia w postaci immobilizera, podczas gdy z zeznań świadka M. G. (2) i przesłuchania powoda wynika, że pojazd posiadał zabezpieczenie w postaci niefabrycznego immobilizera tj. urządzenia zamontowanego dodatkowo przy dźwigni skrzyni biegów odcinającego zapłon zasilanie pompy paliwa, jako zabezpieczenie pojazdu przed kradzieżą.

Naruszenie prawa materialnego:

a. art. 65 k.c. w związku z art. 805 § 1 k.c. i § 11 pkt. 3 o.w.u. stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia, których podstawę obowiązywania stanowi uchwała Zarządu (...) nr. 8/08 z dnia 14 stycznia 2008 roku oraz Zarządzenie Prezesa Zarządu numer 1/08 z dnia 14 stycznia 2008 roku, polegające na ich niewłaściwym zastosowaniu przy ustalaniu treści umowy pomiędzy stronami, poprzez ustalenie, że to na powodzie ciążył obowiązek sprawdzenia czy w zamontowanym pojeździe immobilizer spełniał warunki przewidziane do udzielenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego i w konsekwencji przyjęcie, że doszło do zwolnienia się pozwanego z obowiązku świadczenia odszkodowania;

b. art. 353¹ k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c. i art. 812 k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że mimo zawarcia umowy ubezpieczenia autocasco między stronami zachodzą okoliczności uzasadniające zwolnienie pozwanego z obowiązku świadczenia podczas gdy z treści umowy jak i z wykładni § 11 pkt. 3 o.w.u. stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia, których podstawę obowiązywania stanowi uchwała Zarządu (...) nr. 8/08 z dnia 14 stycznia 2008 roku oraz Zarządzenie Prezesa Zarządu numer 1/08 z dnia 14 stycznia 2008 roku, nie wynika że to na powodzie ciążył obowiązek sprawdzenia czy ubezpieczenie zabezpieczające zamontowane w jego pojeździe spełnia warunki przewidziane dla udzielenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego;

c. art. 385 § 2 k.c. w związku z § 11 pkt. 3 o.w.u. stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia, których podstawę obowiązywania stanowi uchwała Zarządu (...) nr. 8/08 z dnia 14 stycznia 2008 roku oraz Zarządzenie Prezesa Zarządu numer 1/08 z dnia 14 stycznia 2008 roku, poprzez jego niezastosowanie polegające na wykładni postanowienia umownego zawartego we wzorcu na korzyść przedsiębiorcy, wbrew treści art. 385 § 2 k.c. nakazującego stosowanie wykładni pro konsumentkiej w razie sformowania postanowień wzorca w sposób niejednoznaczny i zrozumiały.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 5.500 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 7 marca 2010 roku do dnia zapłaty oraz stosowane rozstrzygnięcie o kosztach procesu przed Sądem I instancji, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest bezzasadna.

Poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe i sąd drugiej instancji przyjmuje je za własne dla potrzeb orzekania na etapie postępowania apelacyjnego.

Odnosząc się do podniesionych przez apelującego zarzutów w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, obejmującego zeznania świadka M. G. (1) i zeznania powoda Sąd Okręgowy uznał je za nieuzasadnione.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. To, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. / por. wyrok S.A. w Łodzi z dnia 21 maja 2015 roku, w sprawie III AUa 1077/14, (...) LEX nr 1762022/.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona /por. wyrok Sądu Najwyższego, w sprawie II CKN 817/00 z dnia 27 września 2002 r./.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący nie podważył prawidłowości przeprowadzenia oceny dowodów przez Sąd pierwszej instancji, który oceniając materiał dowodowy, uczynił to w sposób prawidłowy w zakresie norm prawa procesowego i z uwzględnieniem dyrektywy wskazanej w art. 233 § 1 k.p.c.

Wbrew pogładowi przedstawionemu w apelacji zaoferowany przez stronę powoda materiał dowodowy nie pozwala ustalić modelu użytego zabezpieczenia w skradzionym pojeździe, a w konsekwencji przyjąć, że pojazd posiadał zabezpieczenie potrzebne dla udzielenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego.

Z oczywistych względów zeznania świadka M. G. (1) oraz zeznania powoda podlegały ocenie przez pryzmat wiedzy specjalistycznej biegłego, którą niewątpliwie nie dysponowali ani świadek ani powód. Jak wynika z jednoznacznych wniosków opinii biegłego, których strona powodowa nie zdołała podważyć, na podstawie dowodów które przywołuje skarżący tj. zeznań świadka i zeznań powoda na nie można ustalić jaki rodzaj zabezpieczenia uruchomianego kodem znajdował się w skradzionym pojeździe. Same nieprecyzyjne i ogólnikowe zeznania świadka i powoda nie mogą prowadzić do zakwestionowania wniosków opinii oraz wywiedzionych na ich podstawie ustaleń Sądu Rejonowego.

Reasumując ocena materiału dowodowego, której dokonał Sąd I instancji, pozostaje pod ochroną art. 233 § 1 k.p.c.

Odnosząc się do naruszenia przepisów prawa materialnego w szczególności przepisów art. 353¹ k.c. i art. 385 § 2 k.c. podnieść należy co następuje;

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że powód zawarł dobrowolnie, a więc według własnego przekonania ubezpieczenie autocasco.

Przed zawarciem umowy powód winien zapoznać się z ogólnymi warunkami umowy. Niewątpliwie treść ogólnych warunków umowy stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia winna być powodowi znana. Powód miał zatem wiedzę co jest przedmiotem ubezpieczenia i jaki jest jego zakres, przede wszystkim powód posiadał wiedzę, że uzyska ochronę ubezpieczeniową, jedynie w przypadku gdy pojazd będzie spełniał stosowane wymagania co do zabezpieczeń w nim zamontowanych. Istotnym jest, że kluczowy dla oceny odpowiedzialności pozwanego - § 11 ust. 3 pkt. 1 w związku z ust. 1 § 11 ogólnych warunków umów nie został sformułowany w sposób niejasny, niejednoznaczny, lub niezrozumiały.

Mając pełną wiedzę co do sposobu zabezpieczenia pojazdu przed kradzieżą powód we wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia autocasco zadeklarował, że pojazd posiada atestowane zabezpieczenie antykradzieżowe w postaci immobilizera czyli elektronicznego zabezpieczenia antykradzieżowego montowego przez producenta pojazdu. Mimo, że powód w formularzu miał do wskazania inne opcje wyboru tj. „autoalarm”, „mechaniczna blokada skrzyni biegów”, „inne (jakie?)” powód dobrowolnie i świadomie zaznaczył opcję „immobilizer”. Tym samym powód zadeklarował pozwanemu we wniosku, że pojazd podlegający ubezpieczeniu wyposażony jest w fabryczne, atestowane zabezpieczenie antykradzieżowe o wysokiej skuteczności. Tymczasem jak wynika z zeznań świadka M. G. (1), zeznań powoda oraz wniosków płynących z opinii biegłego urządzenie zamontowane w skradzionym pojeździe nie było immobilizerym, nie było zamontowane fabrycznie, a powód nie posiadał żadnych dokumentów do urządzenia, które to dokumenty choćby uprawdopodobniły okoliczność, że urządzenie powyższe posiada niezbędny atest.

Nie sposób wymagać od pośrednika ubezpieczeniowego, że przy deklaracji powoda jak we wniosku pośrednik przed zawarciem umowy winien weryfikować sposób zabezpieczenia pojazdu.

Jednocześnie jak wynika z treści wniosku powód przyjął do wiadomości, że podanie niezgodnych z prawdą lub niepełnych informacji może spowodować skutki prawne określone w kodeksie cywilnym i konsekwencje wynikające z ogólnych warunków ubezpieczenia.

W tym stanie rzeczy powoływanie się przez stronę powodową na treść art. 385 § 2 k.c. przy wykładni § 11 ogólnych warunków umowy nie jest zasadne.

Reasumując Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że powód nie udowodnił, by w skradzionym pojeździe znajdowało się urządzenie zabezpieczające przed kradzieżą, odpowiadające wymaganiom ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, na których zawarł umowę ubezpieczenia pojazdu z pozwanym.

Z przytoczonych powodów apelację oddalono, na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 98 k.p.c. w związku z § 6 ust. 4 i § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).